

Dubbel bedrog

Copyright © 2019 Julienne Brouwers
Uitgeverij JB Uitgevers
Eerste druk november 2019
Omslagontwerp Fiona Dijkhuizen
Omslagbeeld *Shutterstock*, Ekaterina Jurkova
Vormgeving binnenwerk Fiona Dijkhuizen
Druk New Energy, Vianen
ISBN paperback 978 90 830 3480 5
ISBN ebook 978 90 830 3481 2

JULIENNE BROUWERS

Dubbel bedrog

THRILLER

Van Julienne Brouwers verscheen eerder
Nachtdienst

Ik opende mijn ogen en veerde overeind van mijn ligbed. ‘Waar is Sven?’

Olivier keek me loom vanachter zijn krant aan. Normaal gesproken las hij op zaterdagochtend het Financiële Dagblad, maar De Telegraaf was het enige dagblad dat hij hier in het parkwinkeltje had kunnen vinden. ‘Ik zag hem net nog.’

Dit kon hij niet menen. ‘Jij zou toch op hem letten?’ bitste ik. Mijn ogen speurden de hoofdjes in het kikkerbad af. Waar was mijn kind? ‘Hij was met zijn emmer en schepje aan het spelen.’ Olivier klonk defensief. ‘Ik heb nog geen halve minuut in mijn krant zitten lezen.’

Ik sprong op en voelde de pijnlijke ribbels van het blauwe, plastic rijgdraad waarvan de ligstoel gemaakt was in mijn benen staan. ‘Sven,’ riep ik, terwijl ik om me heen keek. ‘Sven!’

Ik hield mijn hand boven mijn ogen en tuurde naar het kinderswembad, maar de enorme drukte bemoeilijkte mijn zoektocht. Overal waar ik keek waren peuters aan het rondspetteren met hun ouders, opa’s en oma’s. Het gekwetter weergalmde onder de grote, glazen koepel die het zwemparadijs afschermdde van de koele buitenlucht. Olivier kwam nu eindelijk ook overeind en smeed de krant op zijn ligbed.

‘Ik kijk wel op het terras, richt jij je op het water,’ droeg hij op en liep tussen de tafels en ligbedden door, waar de vakantiegangers hun handdoeken overheen hadden gedrapeerd om ze toe te eigenen.

Ik haastte me over de rand van het ondiepe zwembad, om de rode miniglijbaan en de blauwe olifant heen, die dienst deed als fontein, om me ervan te vergewissen dat Sven zich niet erachter bevond.

Ik vloekte binnensmonds en keerde terug naar mijn man die met een bezorgde frons op zijn voorhoofd bij onze ligbedden stond. Mijn stem sloeg over toen ik sprak. ‘Hij is niet in het kikkerbad.’

‘Hij is ook niet meer hier in het zitgedeelte,’ concludeerde Olivier. ‘Ik heb alles uitgekamd.’

Ik wist niet wat we moesten doen. De angst vertroebelde mijn denkproces. ‘Misschien is hij ergens anders heen gelopen?’ Naar het diepe, voegde ik er in stilte aan toe.

‘Ik loop die kant op, naar de bubbelbaden en douches. Jij gaat richting het grote bad,’ zei Olivier kordaat.

Ik was blij met zijn aansturing en liep meteen naar rechts, terwijl Olivier in tegenovergestelde richting vertrok. Tussen de onnatuurlijke, aangeplante palmbomen door laveerde ik naar het andere zwembad. Een stem schalde door de luidsprekers dat de golven elk moment konden starten. Hij zou toch niet...?

Mijn voeten bonkten met elke stap die ik zette, terwijl ik alsmaar zijn naam riep en nerveus om me heen keek, op zoek naar een blond kopie. Ik bereikte het ondiepe begin van het grote zwembad en voelde het warme water aan mijn voeten. Hij was hier vast ergens gewoon aan het spelen, probeerde ik mezelf te kalmeren, maar van binnen ging mijn hart tekeer.

Ik waadde door het ondiepe water zo snel als ik kon, maar de vloeistof veroorzaakte een traagheid die mijn zenuwen alleen nog maar meer prikkelde. Luidkeels riep ik zijn naam, verstoken van enig schaamtegevoel. Verschillende kinderen keken verbaasd op, maar Sven zag ik niet.

Bij het bereiken van het einde van het ondiepe bad moest ik concluderen dat hij zich ook hier niet bevond. Een golf van angst trok door me heen, terwijl verderop in het bad het water begon te klotsen. Waar was mijn kind in vredesnaam?

Twee meisjes van een jaar of tien stonden naast me en hielden hun handen in de lucht, klaar om in het golvende water te duiken.

Mijn stem klonk gespannen. ‘Hebben jullie misschien een klein jongetje gezien, met blonde krullen?’

De meisjes lieten hun armen zakken en keken me bedremmeld aan. Ik hield mijn hand ter hoogte van mijn heup. ‘Hij is twee jaar, ongeveer zo groot en heeft oranje vlinders om zijn armen,’ lichtte ik toe. Ze keken elkaar vragend aan en haalden traag hun schouders op. Ik moest me bedwingen om ze niet vast te pakken en door elkaar te rammelen.

‘Nee?’

Ze schudden langzaam hun hoofd.

‘Oké, bedankt,’ mompelde ik.

Ik klom snel op de kant en liep over de natte, geribbelde tegels langs het zwembad, in de richting van het diepe. Hier zou ik beter overzicht over het water hebben, redeneerde ik. Ik stapte op een kleine verhoging en bleef alsmaar zijn naam roepen terwijl mijn ogen de hoofden in het water scanden. Mijn ogen begonnen te tranen van het turen. Zouden de zwembandjes zijn hoofd boven het water kunnen houden, in die golven?

Ik stapte van de verhoging af en liep helemaal rondom het zwembad totdat ik arriveerde bij de palmbomen, vlak bij het punt waar we hem voor het laatst hadden gezien. De kunstmatige, klamme hitte gecombineerd met de prikkelende chloorlucht hier binnen in deze afgesloten ruimte overweldigde me. Ik had het gevoel alsof ik geen lucht meer kreeg.

Ik drukte mijn handen tegen mijn slapen en sloot mijn ogen. Rustig blijven, Myrthe, sprak ik mezelf toe, maar het gejoel van zwemmende kinderen ging alsmaar door en vormde een stoorzender op mijn denkvermogen.

Ik opende mijn ogen weer en zag Olivier in de verte staan. Hij haalde zijn schouders op en hief zijn armen in een gebaar van hulpeloosheid. Ik rende op hem af en hijgde bij aankomst. ‘Ik ben langs het hele zwembad gelopen. Hij is nergens te vinden.’ Ik voelde hoe de paniek me begon te overmannen. Het ergste was gebeurd, dat kon niet anders. ‘Ik heb alle douches en bubbelbaden daarachter gecheckt,’ reageerde Olivier. Er stond een angstige blik in zijn ogen, die ik nooit eerder had gezien. ‘Ik heb overal rondgevraagd. Niemand heeft hem gezien.’

Met mijn vingers trok ik aan mijn lip en ik voelde hoe mijn handen beefden. De angst leek me te verlammen. ‘Ik weet niet meer wat we moeten doen. Misschien moeten we de badmeesters vragen of zij hem hebben gezien?’

‘Wacht eens,’ zei Olivier opeens. ‘In de speeltuin, daar hebben we nog niet gekeken.’ Hij draaide zich abrupt om.

Ik rende achter hem aan, zo vlug als het ging over de gladde vloer, helemaal tot aan de ingang van het zwemcomplex.

In de zandbak zat een kind met blonde krullen met zijn rug naar ons gekeerd ongestoord te spelen. Met zijn rode schepje bracht hij uiterst geconcentreerd het zand naar zijn emmer. Ik hoefde zijn gezicht niet te zien om te weten dat het het mijne was. Je eigen kind herken je uit duizenden.

Ik tilde hem op en drukte hem tegen me aan. De ontlading van de spanning deed mijn hele lichaam trillen.

Ik begroef mijn gezicht in zijn hals en snoof zijn bekende geur op. ‘Wat ben ik blij dat we je gevonden hebben. Sven, liefje. Mama en papa waren zo ongerust.’

Sven sloeg zijn armen om me heen. ‘Sven kasteel maken,’ hoorde ik hem zeggen. Hij had ons waarschijnlijk niet eens gemist.

Hij maakte zich los uit mijn omhelzing. Ik veegde met de achterkant van mijn hand over mijn wangen en keek hem indringend aan. ‘Wil je nooit, maar dan ook nooit meer zomaar weglopen? Dat is heel gevaarlijk.’

Hij keek me met onschuldige ogen aan en knikte langzaam.

Ik zuchtte diep, daarna zette ik hem neer. Mijn hart bonkte nog altijd heftig. Olivier gaf Sven een aai over zijn bol. ‘Niet meer doen hè, jongen,’ zei hij.

Ik stak mijn hand naar Sven uit. ‘Kom, we gaan weer terug naar onze stoelen.’ Hij leek de serieuze stemming aan te voelen en liep gedwee aan mijn hand mee.

Het gevoel van opluchting maakte plaats voor boosheid. Olivier leek wel heel luchtig over het voorval te doen. ‘Realiseer je je wel wat er had kunnen gebeuren?’ siste ik over het hoofd van Sven.

Olivier keek in de verte en zweeg.

‘Jij zou op hem letten,’ ging ik verder. Er klonk iets van spot in mijn stem. ‘Dat betekent daadwerkelijk naar hem kijken, en niet je krant gaan lezen.’

‘Sorry,’ zei hij afgemeten. ‘Ik was maar heel even afgeleid. Je hoeft niet zo tekeer te gaan.’

Dacht hij soms dat hij er zo makkelijk mee weg kon komen? ‘Dat is geen excuus, Olivier. Je zei dat je wel wil, maar er gaat helemaal niets veranderen. Zie je dat dan niet?’ schreeuwde ik bijna.

‘Sst,’ deed Olivier en knikte met zijn hoofd richting Sven.

Ik slikte mijn woede in, en voelde een harde bal in mijn maag. Zwijgend liepen we verder.

Toen we bij onze plek waren aangekomen, zette ik Sven in zijn plastic kinderstoel. Net toen ik Sven wilde vragen of hij een pakje Roosvicee wilde, zag ik dat Olivier zijn chino over zijn zwembroek aantrok.

‘Ik moet even weg.’

Perplex keek ik hem aan. ‘Hoe bedoel je?’

Hij stak zijn armen in zijn overhemd en knoopte het dicht. ‘Ik wil even alleen zijn, Myrthe. Ik ga een blokje om. Ik zie jullie straks wel bij ons huisje.’

Ongelovig staarde ik hem aan. ‘Prima. Bekijk het maar,’ zei ik toen, en keek strak voor me uit.

Zonder verder nog iets te zeggen beende hij weg. Ik vermande me en richtte me tot Sven. ‘Wil je iets drinken, liefje?’

‘Waar blijf je nou?’ vroeg ik hardop. Ik roerde afwezig in de rode pastasaus, met een houten pollepel die ik na lang zoeken tussen de wijnglazen had aangetroffen. De inventaris van het vakantiepark-huisje was op zijn best karig te noemen. Sven zat in de woonkamer op zijn knietjes met een auto te spelen. We hadden een doos speelgoed van huis meegenomen, zodat hij zich niet zou vervelen tijdens ons weekend weg. Nogmaals probeerde ik Oliviers mobiel. Hij ging een keer of vijf over.

‘Dit is de voicemail van Olivier Smeets,’ hoorde ik. ‘Spreek na de ...’ Ik gooide mijn mobiel op het aanrecht en vloekte luid. Hij had toch wel even iets kunnen laten horen? Ik had er een hekel aan om in het ongewisse te worden gehouden.

Sven draaide zich om en keek me vragend aan.

‘Sorry, schatje,’ zei ik met zoetgevooisde stem. ‘Ga maar lekker spelen.’ Hij zei niets en wendde zich weer tot zijn speelgoed.

Ik staarde voor me uit. Olivier was al uren op pad. Dit was niets voor hem. Zou hij boos op me zijn? Misschien had ik niet moeten ontploffen. Ook al was het nogal onoplettend van Olivier geweest, hij deed het natuurlijk niet expres. Zoiets had mij misschien ook wel kunnen overkomen.

Het belletje van de waterkoker deed me opschrikken. Voordat ik het kokend water in de pan goot, controleerde ik automatisch of Sven zich nog altijd op veilige afstand van me bevond. Ik scheurde het pak macaroni open, het enige type pasta dat we hier in de miniwinkel op het terrein hadden kunnen vinden, en deed de helft van de inhoud in

het borrelende water. Terwijl de pasta zachtjes kookte speelde ik met Sven op het kleedje mee, maar mijn gedachten waren er niet bij. Mijn mentale afwezigheid leek hem echter niet te deren.

Na het afgieten van de macaroni, pakte ik uit een van de kastjes van de gedateerde, fletsgroene keuken de staafmixer, die ik van huis had meegenomen. Zijn eten fijnmalen was de enige manier om wat bij Sven naar binnen te krijgen, hij leek de laatste tijd geen enkele groente meer te lusten. Ik mengde de gepureerde saus met de macaroni en plaatste de pan op een onderzetter op de tafel, die al even oud moest zijn als de rest van het interieur.

Ik besloot een laatste poging te wagen om Olivier te bereiken, maar kreeg wederom geen gehoor.

Ik tilde Sven onder luid protest op en plaatste hem in de houten kinderstoel. ‘Kom maar schat. We gaan eten.’ De steen op mijn maag probeerde ik te negeren.

Sven keek me met zijn onschuldige gezichtje aan. ‘Papa?’

Ik deed mijn uiterste best om zo normaal mogelijk te klinken. ‘Papa eet strakjes.’ Sven at met regelmaat met slechts een van ons, dus dat gegeven was niets nieuws. Olivier was als advocaat vaak tot laat aan het werk, terwijl ik af en toe avond- of nachtdiensten bij de huisartsenpost moest draaien. We leefden soms compleet langs elkaar.

Ik schepte een kleine hoeveelheid van het warme eten op een plastic bord, dat vrolijk versierd was met Disney figuren. ‘Wil Sven lekkere pasta? Heeft mama speciaal voor jou gekookt,’ zei ik gemaakt opgewekt, maar van binnen knaagde het. Er was iets mis.

Nadat ik Sven om acht uur in bed had gelegd, hield ik het niet meer uit. Ik pakte meteen mijn telefoon en sloot de deur naar de gang voor Sven, alhoewel deze muren die wel van karton leken, waarschijnlijk weinig geluid zouden tegenhouden.

Ijsberend door de kamer, hoorde ik de telefoon overgaan.

‘Hallo,’ klonk de bekende stem.

Op de achtergrond hoorde ik lawaai. ‘Linda. Met Myrthe,’ zei ik.

‘Hey schat, hoe is het met jou? Lekker een weekend weg met *the family*?’

Ze klonk lossler dan gebruikelijk. Had ze gedronken? Ik negeerde haar vraag. ‘Waar ben je? Kunnen we even praten?’

‘In een restaurant. Paul en ik zijn een hapje eten.’ Ze bleef een ogenblik stil terwijl de stemmen op de achtergrond verstomden. Ik hoorde de bekende ultrahoge hakken op de grond tikken. Sinds we elkaar hadden ontmoet tijdens onze studententijd, droeg Linda altijd stiletto’s en ondanks mijn nervositeit, of misschien wel als een gevolg hiervan, moest ik even lachen.

‘Zo, ik ben even naar de gang gelopen,’ vervolgde Linda niet veel later. ‘Wat is er?’ Haar stem klonk nu weer nuchter. Hees, zoals wel vaker. Ik zoog mijn bovenlip naar binnen en beet erop. ‘Olivier is weg.’ ‘Hoe bedoel je? Jullie waren toch een weekendje weg?’

Mijn blik dwaalde naar buiten, waar een plotselinge herfstbui de takken van een rij iepenbomen deed zwiepen. Bah, wat had ik toch een hekel aan deze tijd van het jaar, waarin het besef dat de dagen alsmaar korter werden en de temperaturen daalden me altijd met een gevoel van weemoed vervulden. ‘Hij neemt zijn telefoon niet op.’

Linda leek mijn onrust te bemerken. ‘Wacht even,’ suste ze. ‘Vertel eens vanaf het begin wat er aan de hand is. Waar ben je?’

Ik zuchtte. ‘Ik ben in zo’n godvergeten Center Parcs huisje ergens in Limburg,’ zei ik en vroeg me af waarom ik hiermee akkoord was gegaan. Bij het plannen van onze vakanties vormde de plaats van bestemming telkens een punt van discussie tussen Olivier en mij. Ik wilde het liefste kamperen, net zoals ik als kind vroeger had gedaan en waar ik warme herinneringen aan koesterde. Elk jaar weer togen mijn ouders samen met mijn oom en tante met de vouwwagen helemaal naar Zuid-Frankrijk alwaar mijn nichtje en ik op onze geliefde camping drie weken lang over het terrein struinden en stokbroodjes naar binnen propten. Mijn schoonmoeder daarentegen selecteerde iedere vakantie juist een luxe resort van Het Marriot of Hilton. Ik wist diep in mijn hart wel waarom ik zonder morren mee was gekomen naar dit park; het was een uiterste lijmpoging van Oliviers kant geweest, die ik met beide handen had aangegrepen.

‘Olivier zei dat hij een blokje om zou gaan en is niet meer teruggekeerd.’